

utolsó útjára a szombathelyi Jáki úti temetőben. Előtte az oladi lakótelepi templomban tartottak gyászmisét lelki üdvéért. A temetési szertartást **Gaál Sándor plébános** celebrálta a római katolikus egyház előírásai szerint, beszédében felidézte a kiváló

költő, pedagógus, dalszövegíró életútját és méltatta annak emberi nagyságát. **Linka Sándor** saját versével, míg **Pongrácz Tamás** *Balogh József: Csöndvégtelen* című versével köszönt el elhunyt barátunktól. A pályatársak nevében a legjobb barát, **Deve-**

Búcsú Balogh Józseftől

csery László emlékezett az elmúlt negyven évre, sírig tartó barátságukra, a sok-sok közös élményükre. Egyesületünk elnöke,

Horváth Vilmos nem csak a „halmaysok”, hanem mindazok nevében is búcsúzott Balogh Jóskától, akik őt szerették és tisztelték, akikben mély nyomot hagyott fájdalmasan korai halála.

Horváth Vilmos búcsúbeszéde

Kedves Jóska!

*„Olyan csend van így Nélküled,
Hogy szinte hallani,
Amit még utoljára
Akartál mondani.”*

Halod, milyen félelmes a tömeg csöndje? Látod ott fenn az égi magasban, milyen iszonytató a némaság, a lehajtott fejek, a végtelenül szomorú arcok sokasága?

Drága Barátunk!

Itt állunk magyarázatra hiába is várva földi porhüvelyed előtt. Mindössze hat, örömkben és szomorúságban, sikerekben és csalódásban egyaránt gazdag évtized adatott Neked. Nézzünk egymásra, a tekintetekben ott az értetlenség, hogy miért? Miért szabott ki a Jóisten ilyen rövid pályát éppen Neked, aki teljes szívedből szeretted, tisztelted és félted az urat? A választ – mi itt álló és gyászoló barátaid, tisztelőid, költők, tanárok, színészek, tanítványok, Lordosok, Halmay-s társaid – alighanem soha nem tudjuk megadni... Mi csak annyit tudunk – de azt bizonyosan –, hogy távozásod mérhetetlenül fáj, s vele együtt hiányod hatalmas űrt hagy. Nem csak a tanárt, a költőt, a sportbarátot, kedves családodnak, a téged utolsó napodig fáradhatatlanul féltő és ápoló Anikónak társát, Zolinak és Matyinak szerető édesapját, hanem az igazi csupa nagybetűs EMBER-t siratjuk.

Kedves Jóska!

Mennyi, de mennyi dolgod, közös dolgunk lett volna még itt a földön. Folyton voltak új ötleteid, terveid, mindig – gyanítom, még a kórtermi, tehetetlen magányban is tervezted. Ismerted és szeretted az élet jókedvű tágasságát, ugyanakkor dühített, felháborított – közismert igazságszereteted miatt - a sunyiság, az önzés, a lélektelenség. De Te, Jóska ebbe soha nem törődted bele! Szavakból, versekből, cselekedetekből felépítettél egy olyan világot, ahol a tisztesség, a becsület, a jószándék a zsinórmérték. Minden költeményedből, minden megszólalásodból kicsengett a remény. A remény arra, hogy a világ észreveszi azt, hogy vesztébe rohan. Te hittél abban, néha Önmagad szerint is kissé naivan, de ragaszkodva a tisztességhez, hogy ez megváltoztható. A szebb, tisztább emberi világ reményét ringattad, utolsó

köteted címe akár erre is utalhat.

Azt tartja a mondas, csak az hal meg igazán, akit elfelejtenek. Neked, kedves Jóska, ilyen értelemben nincs félnivalód! El tudsz számolni az életeddel, bátran nézhetsz az Úr szemébe. Ahogy Sá-

muel próféta, úgy Te is mondhatod: Itt vagyok, Uram készen állok szolgálatodra! Teheted ezt úgy, hogy mély nyomot hagytál Magad után a világban. Versesköteteidet, fellépéseidet, tankönyveidet, dalszövegeidet, egész életeddel hitelesítetted. Fájdalmasan korán hagytál itt bennünket, ugyanakkor hatalmas örökséget testáltál ránk, gondolataid által

örökké köztünk maradsz. Milyen paradoxon ez is! Te a távozó, nekünk, a gyászolóknak adsz vigasztalást! Ennél többet ember nem érhet el élete során. Bár napokig, hetekig, hónapokig, évekig, gyötrő és fájdalmas lesz testi valód hiánya, zengő, érces baritonod, határozott fellépésed, egész kisugárzó, szuggesztív lényed, velünk él tovább!

Távozásod időpontjában is van valami megfoghatatlanul sorsszerű. A szent, karácsonyi ünnepek előtt hagytlát itt bennünket, éppen az az ünnep előtt, amely a legkedvesebb volt számokra. Számos versed szólt a csodavárásról, a betlehemi jászol csillagáról, a Megváltóról. Az éppen hátrahagyott Szentestét már nem érhetted meg. Szeretteid, nélkülöd, de mégis Veled voltak ezen az ólomsúlyú éjszakán... Bizonyára felidéztek a régi ünnepek meghittségét, Anikó a lázas közös, készülődéseket, a fiúk a szerető – játékos édes-apa el nem múló varázsát, egyszóval a szeretet mindent legyőző, elsőprő erejét. Nehéz napokat, heteket éltek és élnek meg. Itt ígérem barátaid nevében, hogy ezután is mellettük leszünk! Számíthatnak ránk, ahogy mi is mindig, mindenben, feltétlenül számíthatunk Rád.

Drága Barátom, Kedves Jóska, ott a csillagporos Mennyben!

Kérve kérek, hogy a magasságból figyelj és vigyázz ránk, ha kell, figyelmeztess és üzenj! Bízass, ha csüggednénk, bátoríts, ha megtorpannánk, cirógass meg bennünk, ha megérde-meljük, úgy, mint életedben tetted. Hálásak vagyunk a teremtőnek, hogy ismerhettünk és barátunknak vallhattunk. Köszönünk minden együtt töltött percet, tiszta emberségedet, egész értékes

életedet, mindent, amit kaptunk Tőled... Most sajgó lélekkel és nehéz szívvel elkísérünk utolsó, visszafordíthatatlan földi utadra.

Saját, Németh Pali bácsi halálára írt versed-del búcsúszom:

*Messzire ment egy jó barát,
egy jó magyar, s már odaát
figyeli földi sorsomat,
azt, hogy fáradtan kél a Nap,
s hogy semmi-koncon osztozunk,
esendők, gyarlók így vagyunk.*

Kedves Jóska! Drága Barátom!

A végsőig küzdöttél, küzdöttél, de már nem lehet; most öleljen át a csend és a szeretet! Nyugodjál békében, a baráti parolát nyújtó Jóisten legyen veled, Isten veled!

Gondolatok Balogh József halála kapcsán

Balogh József életrajzaiban általában nem tüntetik fel, hogy rajongott a sportért. Ez találkozási pont volt velünk, a **Halmay Zoltán Olimpiai Hagyományörző Egyesület** tagjaival is. Kevesen emlékeznek rá, hogy már első rendezvényünkön, Leon Stukelj élménybeszámolóján is verset mondott, majd a következő nagy rendezvényünkön, a Vasi Csillagok estjén szintén „fellépett”. Mindig külsőként. Az áttörést **Németh Pál 60. születésnapja** hozta, melyet a Vadász Vendéglőben ünnepeltünk meg. Jóska szintén verssel készült, melyet Pali bácsihoz írt. Ezen a napon, **1997. június 20-án** kérte felvételét egyesületünkbe, talán gondolta, hogy amelyik szervezetnek az általa hön tisztelt „dobópápa” is tagja, az nem is lehet olyan rossz csapat. Több mint 14 év elteltével nyugodtan mondhatjuk, hogy nem csalódtunk egymásban, sőt... **Jóskában igaz barátira lel-tünk**, akire mindig lehetett számítani, aki később

már elnökségünk tagjaként a rendezvények szervezésében is aktívan részt vett. Úgy érezzük, hogy ő is szívesen jött közénk, mert itt olyan emberekkel sodorta össze a sors, **akiket ő is barát-ként tisztelt**. A sport összehozott bennünket, de nem csak a sportról szóltak ezek a találkozások, hanem sokkal többről, az élet különböző dolgairól, jelenségeiről, melyeket ő költőként másként élt meg, mint mi, egyszerű „hétköznapi” emberek. Ezeknek az összejöveteleknek varázslatos hangulata volt, a nagy öregektől sokat lehetett tanulni, akik nem csak sportemberek, de csupa nagybetűvel **EMBEREK** voltak. Elég csak megemlíteni a vasi sport szellemi vezérét, **Polgár Béla** tanár urat, a már szóba hozott **Németh Pált**, a híres kalapácsvető iskola megteremtőjét, a Budapestről idekerült **Dombóvári Sándort**, az utolsó magyar allround sportembert, aztán olimpiai bajnokunk **Szarka Zoltán** bátyját, **Karcsi** bácsit, ►►

▶ vagy egykori „pénzügyminiszterünket”, **Kárándy Jóskát**. Nehéz szívvel kell leírnom, hogy ők már mindnyájan az **égi Halmay Baráti Kör**t erősítik, ők az alapító tagok. Ehhez a válogatott csapathoz csatlakozott most **Balogh Jóska** is, aki bizonyára már megírta első versét, melyet rég nem látott barátainak már fel is olvasott. És barátaiban biztosan örültek, mert azonnal felpeszdlült az életük, talán már klubnapokat is tartanak! Mi, akik itt maradtunk ismét szegényebbek lettünk egy a sportért élő-haló, a sportért önzetlenül tenni akaró, a sport értelmét verseiben megörökítő igaz baráttal. Irigykedve nézzük ezt az égi Halmay csapatot, mely már – biztosan állíthatom – erősebb, mint mi, akik itt maradtunk.

Kedves Jóska!

Az általad Dombóvári Sanyi bácsi urnájánál elmondottakat tudom felidézni, mely a jelen szomorú helyzetében így hangzik: „**Te ott a végtelen békességben mesélsz, egyre mesélsz a szájtátozt angyalnépnek kedvenc témáidról, a költészetéről, a lordos évekről, a sportélményeidről, aztán aggódóan szerető társadról, Anikóróról és drága fiaidról, Zoliról és Matyiról.**”

Igen a családod, akik ki tudja honnan tudtak erőt meríteni, hogy végig küzdjék veled ezt a szenvedésektől átítatott fél évet, akik végig bizakodva léptek a kórterembe valami jobb jövőben reménykedve. **Minden tiszteletem az övék, de a tiéd is, aki méltósággal viselted súlyos betegséged, a mozdulatlanságot, melyet a te mozgékony lelked kénytelen volt megszokni. Eszembe jut, májusban együtt utaztunk Kőszegre Lóránt**

Gyula újratemetésére. Kérted, hogy az ingedet gomboljam be, mert már a kezéd kezdett nem engedelmelkedni. Mennyire zavart már ez a probléma is! Pedig ekkor még senki nem gondolta, hogy ez már súlyos betegség kezdeti megnyilvánulása volt. Terveztük a jövőt, hogy egy hét múlva jön a **Kárpáti „Gyurika”**, ahol te verset mondasz, és június elején utazunk **Halmay Zoltán szülőfalujába**, ahol a már klasszikus Halmay-verset fogod elszavalni. Az élet azonban közbe szólt. A Kárpáti-esten még együtt segítettünk „Gyurikának”, akinek felment a cukorszintje, mert sajnos te ebben a betegségben is otthon voltál. De a júniusi túrán már **Zoli fiad** mondta el helyetted a Halmay-verset, szerényen megjegyze-

ve, hogy apu ezt nem így mondta volna. Amin ettől kezdődően keresztül mentél december 20-án bekövetkezett haláلودig, az leírhatatlanul kegyetlen lehetett számodra. Az pedig, ahogy elviselted, maga volt a csoda. **Hittél a felgyógyulásban**, ahogy Devecsery Laci barátodtól hallhattuk legutolsó könyved bemutatóján: „Az Istennek megüzentem: lenne még élni kedvem!”. De ki tudja mi okból, a te Istened mégis magához szólított.

Kedves Jóska!

Köszönjük ezt a másfél évtizedet, sokat tanultunk tőled. Köszönjük barátságod, hálásak vagyunk a sok-sok közös élményért, a szép versekért. Tisztelettel és szeretettel emlékezünk háttározott, őszinte és mindig vidám egyéniségedre, értékteremtő életpályádra.

Lélekben továbbra is velünk leszel!

Gál László

A Halmay Zoltán Olimpiai Hagyományörző Egyesület belső tájékoztatója.

Megjelenik havonta egyszer, 150 példányban.

Szerkeszti: Az egyesület vezetősége.

9700 Szombathely, Hollán E. u. 13. • E-mail: halmay@halmay.hu • www.halmay.hu